

Оливера Вуксановић

ПРИБОР
ЗА ЧИТАЊЕ

СИГНАТУРА
886-1-1

23.1

ГРАДСКА БИБЛИОТЕКА
ЗАБИЧАЈНИ ФОНД
ИЛЛ. бр. 5144
ЧАЧАК

Оливера Вуксановић
ПРИБОР ЗА ЧИТАЊЕ

u@beta

Едиција

поезија

Библиотека
ПОЕЗИЈА, ДАНАС
књига петнаеста

Уредници
ЖИВОРАД НЕДЕЉКОВИЋ
ДРАГАН ХАМОВИЋ

Оливера Вуксановић

ПРИБОР
ЗА ЧИТАЊЕ

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА
„СТЕФАН ПРВОВЕНЧАНИ”
КРАЉЕВО
2002

Слика на корици:
Јан Вермер Ван Делфт: „Жена у плавом чита писмо“
(око 1662/64)

СРИЦАЊЕ ИМЕНА

САПФО, ГОВОРНЕ МАНЕ

о мене
градови се неће
отимати

јаје мора
двожучно
да је било

и слепим очима
јасно видела сам
да само обале
сигурне нису
а вода да је протицање
над собом запитаних лица

од свега далеко бејах
као глас од сопствене јеке
а љубав на дну утробе ми камен
којим мерила сам дубину
несланих огледала

валутак под језиком
име је које никад
није ни било моје

ни колико ова водена омча
одиста
ни колико ова најлакша
од свих заувек стечених мана

ВИРЦИНИЈА, УНУТАРЊЕ ОЗЛЕДЕ

у грло
које одувек је у мени
спокојна
ево улазим

и сувише сличности
међу нама је
да ову узајамност
љубављу назовем

очита је склоност
ка напрслинама
за довршеношћу
жудња неутажива

и лакомот
на хитнуте облутке
заједничка
такође

свакад се ореоли
над болним местима
нам склопе
и све су озледе
унутарње

нек опрости нам
ломљива светлост
нестишану пену
и непредвидљивост
којом тајисмо страх

нисмо крв
лако је преко нас
жеђ превести

очекујући
љубав смртоносну
и на водено
пристасмо биље

ни сенку стекле нисмо
морене трудовима
лажним

она мени
и њој ја

а обали шешир
зибаљка ветрова
и штап
у песку олистао

из дубљег
но што сама сам
једино испливаћу

ЕМИЛИ, НАСУКАНЕ ТИШИНЕ

на урокљиве брегове
насукала се тишина

седам се стабала
у мојој башти надбељује

претворити их треба
у хартију
за свиласта писма

посвуд
зли језици уцветали

на пиревини скончава
разнизана роса

свака је варош
помало Амхерст
знам

тегобно нешто
таји шимшир
и ја

но свака усамљеност
није и самоћа

за шпинованих вечери
женике зазивам

свака је љубавна
о смрти помало

говорили сте
ниједан човек
није разлог довољан
да се туђиш од људи
о Емили
осетљива моја

засузили бокори јагорчевине
о свете
иза баштенског плота
свака је присност
самопозлеђивање

МАРИНА, МРТВИ ЧВОРОВИ

ОВИМ ЧВОРОМ
све се развезује

зар ово ми је
прво умирање

и оно
кад каљаче ми
све ниже
поведоше узбрдице
јагоде само у трави
бејаху ми радост

одавно не бројим
наговештаје у јемства

и сваки откуцај
тек претходног је одјек

о године моје
ви матрјошке
без капака очних
узалуд сам
везнике прогласила
за најважније речи

ево
и позлата се
на корицама гаси

језици старовремски
можда и имали су име
за глас онај

кô кора брeзова
што зeбљиву улипку
ми мами

од гласова уже
што могла нисам
издржало је
само зимовке још
што под чело ми слећу
знају крај
неизвестан као подбрежја
на којима ће
прерано омудрао
изимити кукурек

АНА, ЗВЕКИРИ ТИШИНЕ

и мрклије
мрклије је све

само бокоре беле
помиловаће тама

тамо где уздаси
једини знаци су живота
опет ме затекле
хризантеме

а сад
кад разазнаје се све
као предзнаци на крају пута
што јасни бивају тек
довољно би ми било
не више од мудрости глисте
под гробљанским ашовом

оклевах и оклевах
као пред звекиром рука
а излишна сад је
предострожност свака
кад ни страх
од непознатог није

као туђом тргана
својом сам убрана руком
јер радости позне
нису ли
очај у ствари

а цветање свако
ипак
прекомерна доза

МИЛЕНА, НЕЧИТКЕ АДРЕСЕ

срце и кажипрст
мој мали су прибор
за читање

у право од времена
и послала сам
сваку од капи
мастила свог и своје соли

баш као с лица
неотрте сузе
и писма непослата
пошиљаоцу сва се
наједном врате

то јесте тако
јер језик си који трне
по рубовима
ненасловљених коверата

али
узалуд шапатам влажиш
узвичник по упитник
и друге самолепљиве знаке

тачку више
и од једног зареза волим
тек није место за
хватање ваздуха

од уздаха и кројила сам
ову презатегнуту врпцу

у том свежњу
свако је твоје

свако твоје је
опроштајно писмо

СИЛВИЈА, ЈАКИ ЗАЧИНИ

и ротквице
раздрагане су

а ја од малобројних сам
које свладаше лекцију вашу
да harry end је само
привремено решење

и кромпир
Аргус је ослепели

шестопрста редуша
зачином овенчана
знала сам да лук и вода
увек заједно иду
и живот да готови се
по рецепту
за клин-чорбу

без костију месо
на тихој сам ватри

несрећна и незадовољна

јер био је једном
или
и није био

ВИСЛАВА, КАЖИПРСТИ НА УСНАМА

бити као ваздух

видљивост препустити
нечему излишном

као вода бити

отицати никуд
и ништа друго

бити затим та земља

од које начињен је
овај кажипрст

а онда и ватра бити

одрицати
што запаљиво је

у устима бити
језик

ћутати
а ништа не рећи

МИЛИЦА, ЈАСНА ГРЛА

мртворођени син сам

од првог плача
сувишна уста

свима кост туђа
једнога ребро

крвав језик
за ниском бисера

ситан бисер
у пребелом грлу

одвише мудра
намах луда

ведро чело
па се наоблачи

љуто кунем
земљу опустелу
лоше коње
и добре јунаке

везак везем
сјајном месечином
а облаке
у недарца збијам

сунце јарко
под грлом ми пуце

у зелену траву
очи ми испале

а слепа
пропеваћу

ДАНИЦА, ХЕРБАРИЈУМИ СУГЛАСНИКА

опет заболовала сам
кад мраз је у лажи
похватао ђурђевке

који и за други крај
зовиног држаху штапа
свагда ми блиски беху

а за сваког
ни туга
прилепчива није

праштајте будуће

као ни песма
љубав се иста
не понавља

из свежња сугласника
одавно
само погрешне
искашљавам

узалуд
на болна места
тишину сад привијамо

неизлечиве су
мале болести само

ИСИДОРА, НЕЧИТЉИВИ УГРУШЦИ

у стрпљивости једино
бршљану бејак
гробљанском налик

да испела бих се
јасно ми беше
сувише
стабљика сам ломна

са граном
што сеном
утопли ме својом
и писмена у кори
разлистала се

као складност што
истинскијом
а нечитљивијом бива

одвајкада
као странице
усне ми беле и нерасечене
а пољубац сваки
мастиљави угрушак
је тек

и боловима одавно
трећи ми
проникли зуби

прекасно једини
ватрених стеница наук
до мене некако дође

откад знано ми беше
од нас које
ишло је унатрашке

АНИЦА, ПРЕКОБРОЈНИ СЛОГОВИ

за тобом кад кренула сам
и кост ми грудна
би хрбат усправљени
а бол иком поверен
страница искинута нетом

слогове
не године збрајајући
ни опазила нисам
како у јединој речи сажет
преостаје неказани свет

срце
то поезија је
у повезима од коже

некоме превише
један је живот
другома премало
и једна смрт

најзад и потпис
на све
властитом руком
као да стављам

ово олово
однекуд изнутра
је долутало

ПОИМАЊЕ СТВАРИ

ПРИНЦЕЗИНА ПОСТЕЉА

доста је што једном сам била
невеста за ненајављену неман

залуд очекујете
да каква краљица
од мене буде

не долазите преко девет мора
од себе у заштиту да ме узимате
језике усековане ми дарујући

довољна заштита то је
што одгонетка
да знате
не постоји

по Прокрустовој мери
од стабла бесцветног
сад нека ми постељу тешу

сто година сањала сам
ничега што уистину је ново

перине залуд истресате

у мени то је
проклијало зрно

ПЕНЕЛОПИН РАЗБОЈ

јер ветрови
ваздух су и речи

зев од краја до конца
и даљине међу нама
све су отпочете

предуго снујем
ишта да бих одаткала

што дужали су дани
не значи
да и краће
бивале су ноћи
док замрске саме
у танке нити
уводила сам

за искушење свако
старија бејаш
кад одолео ниси

мудрија за свако
коме јесам

а не беше
потребан ми ветар
е да би со са усне окусила
ни из дубина шкољка
да таласе бих
чак и у залеђу чула

јер мора
то су ћутања и воде

а у разбој не посумњај
од мокрых разапет гласова

неосновано је само
што заиста је било

ХЕРОИНА СВЕТИЉКА

човек си
то полуострво
снагом свом
од обале поринуто
далеко

а острво бити
исто је
што и бити жена

не памтиш ни кад
уместо светиљки
на трбуху
прсли су кринови

блискост мора да је
последична реченица

живети
тако да

то је
остати на обали
која није твоја

а живети
да

исто је што
и са потонулог
лупити шкољку
по шкољку

једино
ниоткуд
светли

такво је чекање

ЈОКАСТИНА ПРИБАДАЧА

ова смрт
још једно је
не одвећ тешко
потпитање

најзад
проверена је тачност
понуђеног одговора

и овога пута
слабост показала се
као мудра олакшица

и прибадача
забодена сад је
на највидније место

светлост ова у ствари
само су раширени прсти

истина
од оних нисам
што умеле су
зло да одаберу мање
али држала сам
да непоузданост
увек бива сигурнија

а и сад

одакле год да гледам
кћери моје
не видим мудрост
што у накнадне се
не добројава

АНТИГОНИНА КОПРЕНА

зато што свет овај
преда мном се откри
ни очи немам више
пред ким да покријем

као што улице заборавих
на тргове што водиле су
да заборавим све
нисам могла

у мртви чвор те везах
ти велу несуђени
невестински

па о љубави све
унапред
за мирисе сад
проглашавам

свилобуби налик
из себе најтање
што испредах
најчвршће свеза

и неоплакану
неко већ ће ме
тихо сасвим тихо
опевати

одвише ово соли било би
тобом да се убрише

ЛЕПЕЗА СЕИ ШОНАГОН

поноћни је час
топао
несигуран
као длан

ни због несањаног
сад не вреди
на починак ићи

неиспраћена знам
то место мора да је раме
на које слеће
птица од папира

одавно једва задржавам сузе

кадикад
теже је било
уздржати се
од гласног смеха

између све је
тек костур
за лепезу

рука која се њише
чини да ваздух
напокон постаје видљив

јакo затегнута је свила

ОФЕЛИЈИНА ХАЉИНА

усне више нису
ни пољубац
још мање речи

иако
нисам
нисам
и нисам
одустала од ваздуха

са оне стране
само сам да видим хтела
месец у плитком удављен
тај одраз
још једино наш

а онда
превагнула је
лакоћа

дрхтурим
огрћући се прозирношћу
онога што отиче

то што још постојим
већ испуњен је услов
да ме и нема

прикупљени сад су скутови
изврнута лица
набори исправљени
као сквашеном руком

најзад прикопчан
и оковратник
од пене

ово је хаљина
намртво
свезаних рукава

као кроз воду хитам
премда давно ме
престигло и оно небо
а ево
ево и цвета локвања

ЛОТИН НОЖ

соли за седам година
на непцима имаш

по врсти глади
различна једино
и бивају
сва наша умирања

да со хлебу
придружиш у левој
мораш нож
већ имати
у десној руци

једне те исте ствари
ето понекад
и на два
посве различита места

по обеду
помени сенку дрвета
од ког начињена је дршка
да предуго не би
говорио о сечиву

затим сваку
па и најмању
покупи мрву

не окусити
од понуђеног мање
већ обиље значи

ШИБИЦЕ МАЛЕ ПРОДАВАЧИЦЕ

вејало је
као о празницима
самоћа

понеког и уверила сам
да свет и није друго
до кутијица
у којој сложено је
све фосфорно зрно
до фосфорног зрна

а неизбежност је
овлажило палидрвце

за узврат
речено ми је

кад пахуље нису
у студи свеједне
у топлоти
како била би
палидрвца

бол у глави
ниједно
није издржало

смрт блеску
да буде мора
у свему
не само у светлости
налик

зато
утрни пламен

тад неће бити
ничег што могло би
да ти недостаје

јаче што зажмуриш
и пропустићеш мање

ЕСМЕРАЛДИН КРЧАГ

на умеде нико
воду да надговори

на супротну обалу
жедни би ионако
и сами пошли

до врха доћи
а не прелити се
то ипак није
стечено знање

од крчага прслих
спојени тешко
да бивају судови

за пукотине своје
и једно и друго
живу заискасмо воду

у парампарчад
кад све отишло је
уверих се.

и несаломљивост
негде засигурно
мора да постоји

крчагом о камен
каменом о крчаг

само је води
свеједно

ШПИЛ АНЕ ФЕДОТОВНЕ

четири руке
а ни борба
ни загрљај

и карте открисмо
да лица бисмо скрили

ни овога пута
ништа изгубила нисам
значи
реч је о добитку

јер оба срца
предубоко су
у левом рукаву

као и дељење
што је свако
заувек
и са остатком

ТАТЈАНИНО ОГЛЕДАЛО

у крхотинама твојим
минула сад сва се
зрцале лета

она што доходе
јасније још

а одвише жељно
и не запиткивах те
ти углачана
одвећ искрена водо

и тако одговор један
излишним питања
учини сва

никада светлошћу
играла се нисам
па не беше тешко
жељне ми
засенити очи

отад виђеном
не верујем тек
и не лепоту
већ дах
тобом проверавам

ИГЛА ЈЕСТИРЕ ПРИН

најзад
одигни поглед
са руке која
везиво од крви
удева у иглено ухо

а затим покажи
та ткива која још пуцају
по шавовима

јер и душа
најпосле бива
пачворк

кад погубљене су
од костију игле
и јастучић одложи
од крајичака сопственог
начињен пупка

све док ти језик
припадао буде
имаћеш свакад спремну
и печурку за крпљење

јер напрстак једно је
а друго та кап из прста
којим као иглом
ушиваш ми кожу
на сваком од лепих
расенутих места

НАОЧАРИ ЕМЕ БОВАРИ

кратковидост у лоше
бројила се изговоре
и година кад беше
него зуба мање

а четворе кад отворих очи
тек видеела нисам

на грешкама својим
како наук да стекнем
кад свака поновно утврђивање
већ добро знаног је била

не беху наочари
него монокл
што разбила сам хотимице

заувек тако
распрсло се све

о љубави
савршен злочин
починила си
у животу ме оставивши

јер од оних сам
које не почињу ништа
док свршиле нису
једном започето

ДУГМЕ ЕВГЕНИЈЕ ГРАНДЕ

глава једино
још је што имам

недовољно ваљан
разлог то је
битни са мном
најрађе да се пореде

неизмерна мора
срећа да је
којој
ја сам залог сигуран

једаред само
у туђој се руци
узлупало
од седефа срце

слева надесно
здесна налево

засвагда на два се
закопчасмо реда

ГРУШЕЊКИНА ЧАША

да је
да вино најзад
постане вода

па да ти кажем
лице које испијаш
доиста
све ближе је дно

што осећаш
најпре
одасути треба
из пуног
у оно што чини се
да и није

ипак
некоме мора да смо
по гутљају плаћени
кушачи

јер све разумнија
а предвидљива све мање
бивају
а бивају чуда

јер свет
то је срча
љубави моја

читаво поподне
ко о чему
ми о снегу говоримо

и довољно већ смо
rekli о хладноћи

веје или копни

зар сад је важно
поменути и то
кад речник среће
ионако сав
сачињен је
од једносложних речи

ситан снег
пречице завејава

сад знам
доћи ћеш само
ако заиста будеш хтео

поверење
саоне то су

спорије ни узбрдо
није се могло

то што на ухо
прошапћеш ми
подробни опис је љубави
или каквог смета

КИШОБРАН ИЗАБЕЛЕ АРЧЕР

тек
кишне капи
речитије данас су
од вољених уста

само још заборављени стих
устребаће нам
као што нужен нам је
поподнева овог
давно загубљени
кишобран

тај губитак
надоместив будући
олако је и именован

и нема знакова
по којима
бисмо га препознали

једноставно
од жице
од непропустљивости
и ни од чег

посве погодан
за руку која
вазда не налази

гдекад
још увек ослоњен
на треће раме

од сврхе сав

каткад бејаше изговор ваљан
да вратиш се са половине
некаквог важног пута
и с поводом одустанеш
од онога до чега ти је
одвише стало

јер
још нас може
изненадити пљусак
а не мора

заклон нам
свеједно треба
кад мора се одавде
по кишном
или дану сувом
тад расклопљено
нека је
бар ово небо

јер где бисмо
до увис

ПЕРОРЕЗ АНЕ КАРЕЊИНЕ

тек сад знам
ко си

који оставља
и остављен је
у исти мах

и тако ово су
дани лишавања

што догађа се
то не морам знати

и сувише скучено је оно
што унутрашњост није

и ако упита неко
кажем
само су погрешно
остраничени догађаји

страну по страну расецам
као што полутити
морамо се у један мах
па и тад тешко
да читљивији бисмо били

властито срце
то је та рајска воћка

у корице
вратићу перорез

ко себи мањи остави део
узео је више од половине

МУФ КИТИ ШЧЕРБАЦКЕ

непрежаљено увек бива
помало лед

несигуран сам кнегињице

зато све ово
и не могу
да прећутим

сад обоје смо
као руке скрштене
у муфу од крзна
каког уздрхталог зеца

и зашто не
сад ваљало би
на трен
да свратите пажњу
на пад који никад не припада
једном само

где залеђено
под ногама прска
најбоље се учи придизању

откад на рукољуб
пружисте ми надланицу
ни стрепња више
целац није

да
под уснама јесам
два срца зечја осетио

али не присвајајте
што згодило нас је
као грудва хитнута
у погрешном правцу

сувласници смо свега
што могло се догодити
а није

ШЕШИР M-LLE ВАРЕЊКЕ

преобиман си данас
за загрљај свете

свим рукама
дај да покушамо

врхови прстију
у мојој су кожи
крпељи закинути

шешир који понех
да од врелине штити
на штошта још подсећа ме
о сламку тек везана сламка

на врату мом
усне згажен су мравињак

не знам
шта добро је да желим
слутим шта није

дан је круница маслачка
којој приносим лице

ако не другачије
покрај грмља купиновог
сетити се мораш
језик је
унутрашње врење

и за изобиље
и сувише

ПИСАЋА МАШИНА ИСИДОРЕ ВИНГ

прворотка у годинама

од чеда дах узајмљује

под пупчаном врпцом
копрцају се слова

шкрипе кутњаци

водењак прска
по моме лицу

ТОРБА ФУСАКО КУРОДЕ

само песак остао је исти
растресит да се у њега
као у дневник бродски
одложе недописане ствари

а море је друго
јер њим се
не мени
али се враћаш

ако дубина од удисаја јесте
а ветар бридак од соли

ако једро је од струлиле свиле
а љубав снагом свом упредано уже

ова о рамену торба
од нерубљене твоје је коже

ти постао морнар
море изневеривши тек

ја гњурац сам
заувек ваздуху веран

само је чежња још
до врха ничим испуњена

једини иметак и јесу ствари
тешке толико
да одувек ми недостају

ВЕЛОСИПЕД ФЕРМИНЕ ДАСЕ

још увек
на истом сам месту

то је мој начин да одем

ако је то због нечег
још увек важно
ни ово није самоћа

то о чему ти говорим
не може бити
ни одустајање

овај велосипед
има више од две брзине

не лице
табане мораш ми видети
да би знао ко сам
јер сусрет то је место
на коме смо се
ионако
заувек мимоишли

сад искушењу
одолети треба
да не вратим се
ономе што
нисам ни оставила

како год да желиш
сад можеш назвати
ову вожњу у једном смеру

ја ћу рећи
растанак
или још боље
неодгођена самоћа

све је и тако сувише близу
или га и нема

а педале
то нас смо двоје

ПРЕЛИСТАВАЊЕ ГОДИНА

ЗИМА НАШЕГ НЕЗАДОВОЉСТВА

оних дана
одасвуд почињао
бели је свет

најбољи од свих
за које мислили смо
да су ето немогући

ниоткуд стазе
којом бих могла одавде

ниоткуд гласа
сем оног који налази
да поверивши се
о нешто одбије се
већ

корак
у снегу је изостао траг
као и глас што јесте
то нешто између речи

укриво закопчавши капуте
окаснили смо
колико за оклевање једног

онда пред вратима
отресеш снег са косе
и тугу са другог лица

а ови дани
незаслађен су чај

о одласку зиме
шаптали смо каткад
као о каквом
субјекту изостављеном
из реченице од које
и дланови бивају топли

не тако давно
повредили смо белину
која је била изван
сачувајмо
кажеш
нежност
ту заједничку слику
у лањском снегу

тишина
мој заувек је
остакљен дах

САМРТНО ПРОЛЕЋЕ

чему и тај
приљежни опис
не једном заподенут

кроз траву
ево већ прораста и сенка
онога који однекуд
пристиже издалека

ослушни зачас

ништа од оног
што већ си чуо

или то само ветар
из наново отворених
настаје књига

помоли из страница
замишљено лице

ништа од оног
што вазда гледао си

трепнеш
и ето
одгодио си записано

ослоњен
о уцветало стабло
и даље листаш

твоји дланови тако су пусти
а још тако зелени пејзажи

ЛЕТЊЕ ВЕЧЕ — ПОЛА ЈЕДАНАЕСТ

као врхови прстију
и ово измиче вече

отисак тек си
у јастуку
који и није твој

а књига под узглављем
једна је од оних
које не могу да склопе се
руком

јер палац си међу
њеним страницама

удаљен од света
колико од срца је место
на коме одбројаваш откуцаје

то што дрхтиш
од нечег је
што потпуније и јесте
неголи тама

не можеш
престати да будеш
другачији а исти
пронаћи то
исто а другачије
такође

тек светлост је
на капке од пелира
уписан стих

од кога тело трне
као на једини
положено бок

над којим
смеши се лице
за које мислио си
да заувек је
окренуто ка зиду

ТАМНИ ЦВЕТ, ЈЕСЕН

а и киша ће

не значи цветати
кад и доба
склоно је цвету

у часу оном
кад и светлост се
у себе тамну склопи
време је отварању

из дана у мудрији дан
ни за чији наивно посве
дозрелити длан

а онда
у сопствену
лако се спустити
сенку

не остати
ипак на земљи
та прохладна сена
нити заувек постати
ова од себе
ожутела трава

то пољски бити
значи мирис
упамћен боље
од оног
чему и припада

зањихати се
између овде и тамо
као у ваздуху тесном
рука што чека кап
којом
да ли то
почиње оно
што можда и неће

О ПЕСНИКИЊИ

Оливера Вуксановић је рођена 1973. године у Чачку. Завршила је Филозофски факултет (Група за српски језик и југословенске књижевности) у Нишу. Објавила је збирку песама *Водени цвети* (1996) и студије *Лирика Аца Шојова* (1998) и *Смисао самоће у делу Исидоре Секулић* (1999).

Ради у Градској библиотеци „Владислав Петковић Дис” у Чачку.

У ОВОЈ КЊИЗИ

СРИЦАЊЕ ИМЕНА

- 7 Сапфо, говорне мане
- 8 Вирџинија, унутарње озледе
- 10 Емили, насукане тишине
- 12 Марина, мртви чворови
- 14 Ана, звекири тишине
- 15 Милена, нечитке адресе
- 17 Силвија, јаки зачини
- 18 Вислава, кажипрсти на уснама
- 19 Милица, јасна грла
- 21 Даница, хербаријуми сугласника
- 22 Исидора, нечитљиви угрушци
- 24 Аница, прекобројни слогови

ПОИМАЊЕ СТВАРИ

- 27 Принцезина постеља
- 28 Пенелопин разбој
- 30 Херџина светиљка
- 32 Јокастина прибадача
- 33 Антигонина копрена
- 34 Лепеза Сеи Шонагон
- 35 Офелијина хаљина
- 37 Лотин нож
- 38 Шибице мале продавачице
- 40 Есмералдин крчаг
- 41 Шпил Ане Федотовне
- 42 Татјанино огледало
- 43 Игла Јестире Прин
- 44 Наочари Еме Бовари
- 45 Дугме Евгеније Гранде

- 46 Грушењкина чаша
- 47 Саоне Надежде Петровне
- 48 Кишобран Изабеле Арчер
- 50 Перорез Ане Карењине
- 51 Муф Кити Шчербацке
- 53 Шешир m-ле Варењке
- 54 Писаћа машина Исидоре Винг
- 55 Торба Фусако Куроде
- 56 Велосипед Фермине Дасе

ПРЕЛИСТАВАЊЕ ГОДИНА

- 61 Зима нашег незадовољства
- 63 Самртно пролеће
- 64 Летње вече — пола једанаест
- 66 Тамни цвет, јесен

- 69 О песникињи

Оливера Вуксановић
ПРИБОР ЗА ЧИТАЊЕ

Едиција

Повеља

Библиотека
ПОЕЗИЈА, ДАНАС
књига петнаеста

Уредници
ЖИВОРАД НЕДЕЉКОВИЋ
ДРАГАН ХАМОВИЋ

Издавач
НАРОДНА БИБЛИОТЕКА
„СТЕФАН ПРВОВЕНЧАНИ“
КРАЉЕВО

За издавача
ДРАГАН ХАМОВИЋ

Секретар Уредништва
ВЕРОСЛАВ СТЕФАНОВИЋ

Опрема корице
АТЕЉЕ РА ПЕШИЋ

Слог и прелом
ПОВЕЉА

Штампа
АНАГРАФ
Краљево

Тираж
500

Краљево
2002

CIP — Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41—14

ВУКСАНОВИЋ, Оливера

Прибор за читање / Оливера Вуксановић. — Краљево : Народна библиотека „Стефан Првовенчани”, 2002 (Краљево : Анаграф). — 69 стр. ; 20 см. — (Едиција Повеља. Библиотека Поезија, данас ; књ. 15)

Тираж 500. — О песнику: стр. 69.

ISBN 86-83047-12-1

COBISS ID = 100542988